

„Isten mindig a másik emberhez vezet”

Interjú Karolina Mayerrel

Karolina nővér, Ön nemrég megjelentetett egy könyvet, amely az Ön lelki életrajzát tartalmazza. Címe: A titok mindig a szeretet. Mi a szeretet titka?

A szeretet az az életerő, amely lehetővé teszi számomra, hogy közeledjem az emberekhez, kapcsolatba lépjek velük – mégpedig minden emberrel: a legszegényebbekkel a nyomornegyedekben, a legbetegbekkel és a haldoklókkal, de éppígy a köztársasági elnökkel és a gazdaság hatalmasaival is. A szeretet teszi lehetővé a kapcsolatot a munkatársaimmal, szomszédaimmal, utastársaimmal a buszon vagy a repülőgépen. Nem vagyunk egyedül a világon, mindig a másokkal való kapcsolatban élünk. A szeretet az az erő, amely alakot ad a kapcsolatban élésnek.

Ön Chilében a semmiből építette fel a Christo Vive segélyszervezetet. Eközben jelentős ellenállással kellett megküzdenie. Hogyan tartozik össze az Ön számára a szeretet és a politikai elkötelezettség?

Mindig a szeretetre vágyakozás volt bennem a mozgatóerő. Már fiatal lányként így imádkoztam Istenhez: „Szeretném megtapasztalni szeretetedet, szeretném érezni, hogy jelen vagy!” De a kétség megmaradt – és vele ez a sürgető vágyakozás Isten jelenlétének megtapasztalására. Ez a vágyakozás vezetett először az internátusba, aztán a noviciátusba, és végül egészen Chiléig, noha sokkal szívesebben mentem volna Indokínába. De abban a tapasztalatban, amelyet kerestem, csak akkor lett részem, amikor Santiago de Chile elővárosaiban találkoztam a szegényekkel.

A szegényekkel való találkozás Istennel találkozás volt az Ön számára?

Igen, mert hirtelen minden ott volt, amivel korábban csak tudományosan foglalkoztam. Az egyetemen ószövegségi szentírás-tudományt tanultam: Ábrahám istentapasztalatáról, Isten és Mózes találkozásáról az égő csipkebokornál, az egyiptomi kivonulásról. A vallás és a hit a fejemben volt. A szegényekkel való találkozás révén a tudásom tapasztalattá lett, és megváltozott a helyzet. A szegények ugyanis kihívást jelentettek számomra. Megértettem, hogy tudásomat és életemet, teológiámat és spirituálisomat ugyanabba a konkrét valóságba kell beleállítanom, amely az övéké. Akkor csodák történnek, és megtapasztalhatóan megjelennek Isten országának jelei.

Németországban valóságos spirituális robbanás tanúi vagyunk, de a szegények között keresni Isten – ez többnyire távol áll azoktól, akik az élet értelmét keresik.

Az a fontos, hogy megtaláljam a hozzám illő vallási vagy spirituális kifejezési formát – és az ezzel összefüggő

spirituális gyakorlatot, amely egyúttal erőt és energiát ad nekem. Ez mindig egyéni dolog, és így tekintve az Istenhez vezető út mindig személyes. De ez számomra csak az egyik oldal, mert mi, emberek sosem vagyunk egyedül. Ami engem illet, Isten megtapasztalása a másokkal való találkozásban lett osztályrészemmé. Amikor Istent keresem, mindig a másik emberhez vezet: a családban, a munkában, az egyházközségben – mindegy, hogy hol.

...azért, hogy segítsen másokon? Hogy felszabadítsa őket?

A kezdet a szerető odafordulás. Amikor a szegényekkel találkoztam, és beszélgetni kezdtem velük a Jó Hírről, teljesen magától adódott, hogy arról gondolkodjunk el közösen, hogyan gyógyulhatna meg a világ, és hogyan válhatna valósággá az evangélium. Nem lehet másképp: Ha az ember a Jó Hírt hirdeti szegényeknek, akkor az elnyomottak felszabadulnak, a kizsákmányoltaknak tiszteletben és igazságos bánásmódban lesz részük, akkor a vakok látókká, a süketek hallókká válnak. Ez valóság. Az én spirituális feladatomban ebben a világban, hogy azt hirdessem: Isten országa már most megvalósul az emberek között.

Ez a felszabadítási teológiának az a személyes változata, amelyet Ön képvisel?

Igen, ez felszabadítási teológia – mégpedig teljesen általánosan: az evangéliumnak mint felszabadításnak a hirdetése. Hogy aztán ezt hogyan kell részleteiben megvalósítani, erről különféle felfogások léteznek, és különfélék az utak. A nekem ajándékozott út a szegényekkel való közvetlen kapcsolat, és a szolidaritás velük. A jezsuita Pepe Aldunate, aki 1973-as eltávolításáig erkölcszociológiát tanított Santiago katolikus egyetemén, szívesen nevezte a szolidaritást „politikai szeretetnek”. A szeretetnek különböző kifejezésformái vannak, s ezért a szeretet iránti vágyakozásban számomra mindig az volt a következetes dolog, hogy szolidáris legyek a szegényekkel és a rászorulókkal.

Mit jelent ez konkrétan a politikai cselekvésre nézve?

Azt jelenti, hogy a Jó Hír szóval és tettel történő hirdetése során mindig számon kérem az emberek jogait is: emberi jogait, politikai jogait, mindenekelőtt persze akkor, ha ezeket semmibe veszik. És azt jelenti, hogy felszólítok másokat is, lépjenek föl ezekért a jogokért, és ne hagyják magukat megfélemlíteni. Mindenekelőtt azonban azt jelenti, hogy magamat ne hagyjam megfélemlíteni, és végső esetben legyen bátorságom börtönbe menni a hitemért és meggyőződésemért. Hál’ Istennek, ma már nem fenyeget annyira ez a veszély. Ma elmehetek a köztársasági elnökhöz, és azt mondhatom neki:

„Neked hatalmadban áll strukturális változtatásokat végrehajtani, hogy országunkban nagyobb igazságosság legyen. Neked lehetőség van arra, hogy eszközöket mozgósíts ifjúságunk oktatásához.” Erre sürgető szükség van, mert a chilei oktatási rendszer katasztrofális: eleve elveszi a gyerekek és fiatalok 60%-ának esélyeit. Ez nem maradhat így. Ezen a területen fellépni az igazságosságért, és azt követelni az államtól, hogy jelentősen növelje a legszegényebbek oktatására szánt kiadásokat – ez a szolidaritás parancsa. Többek között ezáltal válik politikaivá a szeretet.

Christoph Quarch

